

УДК 342.553

**ІСТОРИЧНИЙ ГЕНЕЗИС РОЗМЕЖУВАННЯ ПОВНОВАЖЕНЬ
МІЖ ОРГАНАМИ ВИКОНАВЧОЇ ВЛАДИ І ОРГАНАМИ МІСЦЕВОГО
САМОВРЯДУВАННЯ УКРАЇНИ**

Буглак Ю. О.

**THE HISTORICAL GENESIS OF THE DIVISION OF POWERS BETWEEN
THE EXECUTIVE AUTHORITIES AND LOCAL SELF-GOVERNMENT
IN UKRAINE**

Buhlak Yu. O.

У статті проаналізовані історичні передумови розмежування повноважень між органами виконавчої влади і органами місцевого самоврядування у світі та в Україні. Визначені та охарактеризовані основні етапи історичного генезису розмежування повноважень між органами виконавчої влади і органами місцевого самоврядування України.

Ключові слова: історичний генезис, повноваження, розмежування, органи виконавчої влади, місцеве самоврядування.

Розмежування повноважень між органами виконавчої влади та органами місцевого самоврядування в Україні здійснювалося протягом тривалого історичного періоду, кожен етап якого характеризується власними специфічними особливостями. У сучасних умовах врахування багатого політико-правового досвіду розмежування повноважень між органами виконавчої влади та органами місцевого самоврядування дає змогу зрозуміти наявні проблеми та передумови їх виникнення, проаналізувати вже реалізовані заходи і їх наслідки, розробити шляхи вдосконалення даної сфери правовідносин і спрогнозувати майбутній ефект.

Окремі історичні аспекти розмежування повноважень між органами виконавчої влади і органами місцевого самоврядування України досліджували вітчизняні й зарубіжні правознавці: Р. Агранофф, Т. Браун,

Д.І. Голосніченко, Т.Д. Гошко, І.А. Грицяк, М.С. Грушевський, Є.В. Додін, О.Г. Домбровський, Т.О. Карабін, А.І. Козаченко, І.Л. Литвиненко, М.О. Пухтинський, А.Ф. Ткачук, М.В. Томенко, Р. Хербут, Т. Хорват та інші. Проте серед науковців немає одностайності щодо історичного генезису розмежування повноважень між органами виконавчої влади і органами місцевого самоврядування України.

Отже, **метою статті** є дослідження історичного генезису розмежування повноважень між органами виконавчої влади і органами місцевого самоврядування України.

У контексті історії розмежування повноважень між органами виконавчої влади і органами місцевого самоврядування України, слід погодитися з Д.І. Голосніченком стосовно того, що лише з

незалежністю, яку отримала наша держава в боротьбі з тоталітаризмом, з прийняттям Конституції України, влада стала легітимною, здійснено розподіл повноважень між органами законодавчої, виконавчої та судової влади [1, с. 8]. Проте, незважаючи на пройдений до цього тривалий шлях адміністративно-територіальної реформи в Україні, і досі розмежування повноважень між органами виконавчої влади та місцевого самоврядування не можна назвати ефективним.

Слід відмітити, що власне термін «повноваження» був уперше використаний в українському законодавстві ще на початку XVIII ст. у тексті Конституції Пилипа Орлика від 5 квітня 1710 року. Цей нормативний акт закріплював повноваження гетьмана, генеральної ради та генерального суду. Зокрема, у Конституції Пилипа Орлика зазначається, що «якщо виникнуть якісь громадські справи, що потребують швидкого управління та виправлення, тоді Ясновельможний гетьман буде повновладний у тому, щоб з радою Генеральної Старшини такі справи вирішувати відповідно до своїх гетьманських повноважень»; «щоб на таємних та публічних радах між Ясновельможним гетьманом і Генеральною Старшиною, полковниками та генеральними радниками була дієва, обопільна довіра, кожен з них повинен буде скласти формальну присягу шляхом публічно здійсненої клятви на вірність Вітчизні, на відданість своєму регіментареві, на дотримання своїх повноважень відповідно до посади, яку вони коли-небудь обійматимуть» [2] тощо.

Проте безпосередньо розмежування повноважень бере свій початок ще з часів існування східнослов'янських племен на українських землях. Як справедливо відзначає С.В. Кудін, в Україні становлення місцевої влади, первісними проявами якої були віче і верв, пройшло складний

історичний шлях. На нього, як і на інші інститути державності, що зародилися ще в період Київської Русі, значною мірою вплинули східні та західні політичні культури [3, с. 134]. Тому розглянемо коротко ключові історичні аспекти розмежування повноважень між органами виконавчої влади і органами місцевого самоврядування України, звертаючись при цьому до аналізу основних тенденцій не лише в Україні, але й у світі в цілому, передусім, в країнах Європи та пострадянського простору.

Варто зазначити, що найчастіше реформування системи розмежування повноважень між органами виконавчої влади і органами місцевого самоврядування і відповідно зміна історичних етапів відбувалися в контексті процесів децентралізації та деконцентрації, пов'язаними з впливом наступних факторів: 1) розширення функцій держави щодо соціально-економічного розвитку суспільства та надання соціальних послуг, що призвело до неефективності жорстко централізованих політичних систем (наприклад, яскраві процеси децентралізації у Франції, розширення сфери компетенції та повноважень регіонів і муніципалітетів здійснювалося наприкінці 1940-х рр. у Італії, у 1970-х рр. – в Іспанії та Португалії тощо); 2) євроінтеграційні процеси, формування нормативно-правової бази впровадження принципу субсидіарності, прийняття Європейської хартії про місцеве самоврядування від 1985 р. [4]; 3) демократизація політичних систем – повалення авторитарних режимів та перехід до демократичної системи управління; 4) діяльність етнополітичних і регіоналістських рухів (автономізація окремих регіонів Великобританії, федералізація Бельгії тощо) [5, с. 23-24].

Щодо особливостей розмежування повноважень у постсоціалістичних країнах,

до яких належить і Україна, варто зауважити, що майже в усіх із них на конституційному рівні був відсутній чіткий розподіл між центральними органами державної влади та органами влади адміністративно-територіальних одиниць під впливом ідеології правлячої комуністичної партії [6, с. 248]. Ситуація ускладнювалася необхідністю здійснення радикальних економічних та політичних реформ, що вимагало консолідації державної влади, тому на початку 1990-х рр. у постсоціалістичних державах внаслідок дії політичних та економічних факторів мали місце тенденції до згортання місцевого самоврядування, посилення централізації державного управління, особливо на регіональному рівні. Натомість протягом даного періоду активно розбудовувалося місцеве самоврядування на локальному рівні, тобто у територіальних громадах, закладалася нормативно-правова база їх бюджетної самостійності. І в підсумку лише наприкінці минулого століття в регіоні розпочався процес оптимізації розподілу компетенції між центральними урядами та системою місцевого самоврядування у відповідності до західноєвропейських зразків держав [5, с. 24-26]. Загалом для України характерні зазначені тенденції, проте вважаємо доцільним розглянути більш детально визначальні віхи її історії в контексті досліджуваної проблематики.

Отже, витоками розмежування повноважень органів державної влади та місцевого самоврядування в Україні в сучасному його розумінні вважаємо період звичаєвого права в Київській Русі (з кінця IX ст. до середини XIII ст.) з первинними органами місцевого самоврядування – рід, віче, верв, суверенна громада тощо. За часів Магдебурзького права утворювалися гільдії та цехи з метою створення системи самоуправління (магістрати) [7, с. 76]. Серед питань, охоплених Магдебурзьким правом, важливе місце посідали питання організації

управління в містах. Наступним важливим періодом була доба козацтва (середина XVII ст. – XVIII ст.), коли не лише, к вже зазначалося раніше, було закріплено термін «повноваження» у тексті Конституції Пилипа Орлика від 5 квітня 1710 року, були врегульовані законодавчо повноваження гетьмана, генеральної ради та генерального суду, але й створено триступеневу структуру військового управління державою (генеральний, полковий і сотенний уряди), де за аналогією повноваження органів місцевого самоврядування відігравали полкові та сотенні козацькі ради [8, с. 16]. Далі часи царської Росії (1721 – 1917 рр.) ознаменувалися утворенням міських дум, земств.

Особливо важливим періодом історичного розвитку системи розмежування повноважень між органами державної влади та органів місцевого самоврядування є доба Української Народної Республіки (1917-1921 рр.) – незалежної української держави, яка була проголошена в листопаді 1917 р., коли відбулося зародження базових принципів державної адміністрації, місцевого управління й місцевого самоврядування. На думку Д.І. Голосніченка, важливу лепту в розвиток теорії розмежування повноважень внесла Конституція саме Української Народної Республіки (Статут про державний устрій, права і вольності УНР) від 29.04.1918 р. [9], яка стала взірцем Основного закону парламентської республіки [1, с.8], із чим цілком погоджуємося. Зокрема, у Конституції 1918 р. у ст. 26 зазначається, що «Всякого рода справи місцеві впорядковують виборні Ради і Управи громад, волостей і земель. Їм належить єдина безпосередня місцева власть: міністри УНР тільки контролюють і координують їх діяльність, безпосередньо і через визначених ними урядовців, не втручаючись до справ, тим Радам і Управам призначених, а всякі спори

в цих справах рішає Суд Української Народної Республіки». Крім того, у ст. 50 постає питання компетенції органів місцевого самоврядування: «Яко вища виконавча власть УНР, Рада Народніх Міністрів її порядкує всіма справами, які зістаються поза межами діяльності установ місцевої самоуправи або дотикають цілої УНР; координує і контролює діяльність цих установ, не порушуючи законом установлених компетенцій їх, та приходить їм в поміч, коли вони до неї звертаються». Цікавим є і положення, щодо вирішення суперечностей в розподілі повноважень (ст. 78): «Всі суперечки по питанню компетенції, які виникатимуть між органами Національного Союзу з одного боку та органами державного урядування, місцевого самоврядування і інших Національних Союзів з другого боку, розв'язуються адміністративним судом» [10]. На нашу думку, саме даним нормативно-правовим актом було закладено підґрунтя для розмежування повноважень між органами державної влади та місцевого самоврядування у сучасному його розумінні.

І.Л. Литвиненко з цього приводу зазначає, що з проголошенням державної незалежності України в січні 1918 р. місцеве самоврядування було визнано складовою частиною нового демократичного конституційного ладу, аналогічно після утворення в листопаді 1918 р. ЗУНР місцеве самоврядування посіло гідне місце серед її конституційних органів. На українських землях, окупованих після першої світової війни Польщею, Румунією й Чехословаччиною, місцеве самоврядування збереглося, але всюди воно було передано під контроль колоніальної адміністрації. До 1939 р. місцеве самоврядування в Східній Галичині було за австрійською системою, на Волині — за моделлю російської земської реформи 1864 р. На Буковині до 1940 р.

панувала румунська система місцевого самоврядування тощо [11, с. 45].

Проте тогочасна українська держава існувала не досить тривалий строк, тому в той час система розмежування повноважень між органами державної влади та місцевого самоврядування не виправдала очікувань. А вже за часів радянської доби взагалі спостерігався занепад інституту місцевого самоврядування, оскільки прийнятими Конституціями УРСР 1919, 1937 рр. і Конституцією 1978 р. повністю нехтувався даний інститут. Місцевий рівень державного управління був представлений виключно місцевими органами виконавчої влади — обласними, районними, міськими, районними в містах, селищними, сільськими радами народних депутатів. Виконавчими і розпорядчим органами місцевих рад були відповідно виконкоми. При чому місцеві ради мали всю повноту влади на певній території, будучи так би мовити, державними органами управління на місцях.

М. Пухтинський справедливо підкреслює, що централізм тоталітарної держави, запроваджений Росією в Українську Радянську Соціалістичну Республіку, призвів до того, що питання місцевого життя були повністю підпорядковані великодержавним інтересам СРСР, які блокували будь-які прояви місцевого самоврядування з вираженою українською суттю [12, с. 37]. Аналогічно й А.Ф. Ткачук і Р. Агранофф стверджують, що в науці і практиці радянського державного будівництва місцеві ради розглядалися як органи з так званою «двоєдиною» природою, тобто як органи єдиної державної влади, покликані здійснювати також і функції місцевого самоврядування [13, с. 75].

Тому, як зазначає А.Ф. Ткачук, фактичне відродження місцевого самоврядування в Україні, у широкому розумінні цього слова, почалося після обрання депутатів Верховної Ради

Української РСР та місцевих Рад народних депутатів у березні 1990 року [14, с. 21], із чим не можна не погодитися. Також важливу роль відіграла Декларація про державний суверенітет України від 16.07.1990 р. № 55-ХІІ, де була здійснена спроба в тому числі й розмежування державного управління та місцевого самоврядування. З цього ж приводу Т.О. Карабін стверджує, що реальний розподіл повноважень між державними і самоврядними органами відбувся у період з 1992 по 1994 рр., зокрема, з прийняттям законів «Про Представника Президента України» від 05.03.1992 р. № 2167-ХІІ та «Про місцеві Ради народних депутатів та місцеве і регіональне самоврядування» від 07.12.1990 р. № 533-ХІІ, коли державними функціями були наділені місцеві органи виконавчої влади в особі Представників Президента України, а забезпечення колективних інтересів жителів сіл, селищ, районів у містах, міст, районів та областей почали виконувати органи місцевого та регіонального самоврядування. Тобто відбувся розподіл повноважень між державними і самоврядними органами по здійсненню управління тими чи іншими адміністративно-територіальними утвореннями [15, с.48-49].

Надалі поступово відбувався розвиток державності в Україні (1996-2000 рр.), що ознаменувався прийняттям Конституції України й офіційним закріпленням розмежування повноважень між органами державної влади та місцевого самоврядування, прийняттям Законів України «Про місцеве самоврядування в Україні» та «Про місцеві державні адміністрації». У той же час сучасний етап реформування системи розмежування повноважень (2000 – до сьогодні) орієнтований на вирішення колізійності інституту делегованих повноважень, усунення дублювання функцій і повноважень органів державної влади та органів місцевого

самоврядування тощо, про що мова йтиметься детальніше при розгляді сучасного стану адміністративно-правового забезпечення розмежування повноважень між органами виконавчої влади і органами місцевого самоврядування України.

Отже, підсумовуючи вище сказане, вважаємо, що основними етапами історичного генезису розмежування повноважень між органами виконавчої влади і органами місцевого самоврядування України є наступні: 1) часи Київської Русі (кінець IX ст. – середина XIV ст.) – перші прояви децентралізації влади, поділ держави на князівства, поява перших органів місцевого самоврядування – віче тощо; 2) доба магдебурзького права (середина XIV – середина XVII ст.) – організація управління в містах, утворення гільдій, цехів, магістратів; 3) доба козацтва (середина XVII ст. – XVIII ст.) – закріплення терміну «повноваження» у тексті Конституції Пилипа Орлика від 5 квітня 1710 року, що регламентував повноваження гетьмана, генеральної ради та генерального суду; у триступеневій структурі військового управління державою (генеральний, полковий і сотенний уряди) повноваження органів місцевого самоврядування відігравали полкові та сотенні козацькі ради; 4) часи царської Росії (1721 – 1917 рр.) – утворення міських дум, земств; 5) доба Української Народної Республіки (1917-1921 рр.) – зародження базових принципів державної адміністрації, місцевого управління й місцевого самоврядування, прийняття Конституції Української Народної Республіки, універсалів, де закріплювалось розмежування повноважень органів місцевого самоврядування; 6) радянська доба, часи існування Української РСР (1917-1991 рр.) – занепад інституту місцевого самоврядування, надання повноважень лише місцевим органам виконавчої влади – радам народних депутатів, що мали «двоєдину»

природу; 7) часи становлення незалежної України (1990-1996 рр.) – відновлення інституту місцевого самоврядування, законодавче закріплення основ розподілу повноважень між органами державної влади і місцевого самоврядування та їх практичне втілення з прийняттям Законів України «Про Представника Президента України» та «Про місцеві Ради народних депутатів та місцеве і регіональне самоврядування»; 8) розвиток державності в Україні (1996-2000 рр.) – прийняття Конституції України й офіційне закріплення розмежування повноважень між органами державної влади та місцевого самоврядування, прийняття Законів України «Про місцеве самоврядування в Україні» та «Про місцеві державні адміністрації»; 9) сучасний етап реформування системи розмежування повноважень (2000 – до сьогодні) – орієнтований на вирішення колізійності інституту делегованих повноважень, усунення дублювання функцій і повноважень органів державної влади та органів місцевого самоврядування.

Література:

1. Голосніченко Д.І. Теорія повноважень, їх регулювання та розподіл у процесі міжнародної інтеграції [Текст]: автореф. дис. ... д-ра юрид. наук: 12.00.01 / Голосніченко Дмитро Іванович; Київ. нац. ун-т ім. Т. Шевченка. – К., 2010. – 40 с.
2. Договори і постанови прав і свобод військових між Ясновельможним Його Милості паном Пилипом Орликом, новообраним гетьманом Війська Запорізького, і між генеральними особами, полковниками і тим же Військом Запорізьким з повною згодою з обох сторін від 5 квітня 1710 року. – [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://gska2.rada.gov.ua/site/const/istoriya/1710.html>
3. Кудін С.В. Деякі аспекти відповідальності органів місцевого самоврядування за «Руською правдою» / С.В. Кудін // Право України. – 2002. – № 9. – С. 134–139.
4. European Charter of Local Self-Government, 15.X.1985. [E-resource]. – Access

mode: <https://www.coe.int/en/web/conventions/full-list/-/conventions/rms/090000168007a088>

5. Взаємодія органів державної влади та місцевого самоврядування у межах нової системи територіальної організації влади в Україні / Національний інститут стратегічних досліджень – К., 2011. – 54 с.

6. Переход к демократии стран Центральной и Восточной Европы. / Под ред. А. Антошевского и Р. Хербута. – Донецк: Донбасс, 2001. – 302 с.

7. Исаев И.А. История государства и права России : учебник / И.А. Исаев. – 2-е изд., перераб и доп. – М. : Юристъ, 2001. – 508 с.

8. Козаченко А.І. Органи державної влади і управління України другої половини XVII ст.: автореф. дис. канд.юрид.наук: 12.00.01 / Національна юридична академія України ім. Я. Мудрого. – Х., 2002. – 19 с.

9. Конституційні акти України. 1917-1920 [Текст]: невідомі конституції України / наук. ред. і упоряд. Ю.Д. Прилюк, В.Ф. Жмир. – К.: Філософська і соціологічна думка, 1992. – 272 с.

10. Конституція Української Народної Республіки (Статут про державний устрій, права і вольності УНР) від 29.04.1918 р. [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon3.rada.gov.ua/laws/show/n0002300-18>

11. Литвиненко І.Л. Історичні традиції становлення і розвитку місцевого самоврядування в Україні / І. Л. Литвиненко // Вісник Хмельницького інституту регіонального управління та права. – 2002. – № 1. – С. 45.

12. Пухтинський М. Реформа місцевого самоврядування – це концепція плюс політична воля [Текст] / М. Пухтинський // Віче. – 2008. – №13-14. – С.36-37.

13. Ткачук А., Агранофф Р. Місцеве самоврядування: світовий та український досвід. – К: Заповіт, 1997. – 186 с.

14. Ткачук А.Ф. Місцеве самоврядування та децентралізація. Практичний посібник / [Ткачук А.]; Швейцарсько-український проект «Підтримка децентралізації в Україні – DESPRO». – К.: ТОВ «Софія». – 2012. – 120 с.

15. Карабін Т.О. Співвідношення повноважень місцевих органів виконавчої влади та органів місцевого самоврядування: теоретичні і практичні питання: дис. ... канд. юрид. наук / 12.00.07 – Теорія управління, адміністративне

право і процес, фінансове право. / Т.О. Карабін. – Ужгород., 2007. – 202 с.

References:

1. Holosnichenko D.I. Teoriia povnovazhen, yikh rehuliuвання та розподіл у протсесі міжнародної інтеграції [Текст]: автoref. dys. ... d-ра yuryd. nauk: 12.00.01 / Holosnichenko Dmytro Ivanovych; Kyiv. nats. un-t im. T. Shevchenka. – K., 2010. – 40 s.
2. Dohovory i postanovy prav i svobod viiskovykh mizh Yasnovelmozhnym Yoho Mylosti panom Pylypom Orlykom, novoobranym hetmanom Viiska Zaporizkoho, i mizh heneralnymy osobamy, polkovnykamy i tym zhe Viiskom Zaporizkym z povnoiu zghodoiu z obokh storin vid 5 kvitnia 1710 roku. – [Elektronnyi resurs]. – Rezhym dostupu: <http://gska2.rada.gov.ua/site/const/istoriya/1710.html>
3. Kudin S.V. Deiaki aspekty vidpovidalnosti orhaniv mistsevoho samovriaduvannya za «Ruskoiu pravdoi» / S.V. Kudin // Pravo Ukrainy. – 2002. – № 9. – S. 134–139.
4. European Charter of Local Self-Government, 15.X.1985. [E-resource]. – Access mode: <https://www.coe.int/en/web/conventions/full-list/-/conventions/rms/090000168007a088>
5. Vzaiemodiia orhaniv derzhavnoi vlady ta mistsevoho samovriaduvannya u mezhakh novoi systemy terytorialnoi orhanizatsii vlady v Ukraini / Natsionalnyi instytut stratehichnykh doslidzhen – K., 2011. – 54 s.
6. Perekhod k demokraty stran Tsentralnoi y Vostochnoi Evropy. / Pod red. A. Antoshevskoho y R. Kherbuta. – Donetsk: Donbass, 2001. – 302 s.
7. Ysaev Y.A. Ystoriya hosudarstva y prava Rossyy : uchebnyk / Y.A. Ysaev. – 2-e yzd., pererab y dop. – M. : Yuryst', 2001. – 508 s.
8. Kozachenko A.I. Orhany derzhavnoi vlady i upravlinnia Ukrainy druhoi polovyny XVII st.: avtoref. dys. kand.iuryd.nauk: 12.00.01 / Natsionalna yurydychna akademiia Ukrainy im.Ia. Mudroho. – Kh., 2002. – 19 s.
9. Konstytutsiini akty Ukrainy. 1917-1920 [Текст]: nevidomi konstytutsii Ukrainy / nauk. red. i uporiad. Yu.D. Pryliuk, V.F. Zhmyr. – K.: Filozofska i sotsiolohichna dumka, 1992. – 272 s.
10. Konstytutsiia Ukrainskoi Narodnoi Respubliky (Statut pro derzhavnyi ustrii, prava i volnosti UNR) vid 29.04.1918 r. [Elektronnyi resurs]. – Rezhym dostupu: <http://zakon3.rada.gov.ua/laws/show/n0002300-18>
11. Lytvynenko I.L. Istorychni tradytsii stanovlennia i rozvytku mistsevoho samovriaduvannya v Ukraini / I. L. Lytvynenko // Visnyk Khmelnytskoho instytutu rehionalnoho upravlinnia ta prava. – 2002. – № 1. – S. 45.
12. Pukhtynskyi M. Reforma mistsevoho samovriaduvannya – tse kontseptsiiia plus politychna volia [Текст] / M. Pukhtynskyi // Viche. – 2008. – №13-14. – S.36-37.
13. Tkachuk A., Ahranoff R. Mistseve samovriaduvannya: svitovi ta ukraïnskyi dosvid. – K: Zapovit, 1997. – 186 s.
14. Tkachuk A.F. Mistseve samovriaduvannya ta detsentralizatsiia. Praktychnyi posibnyk / [Tkachuk A.]; Shveitsarsko-ukraïnskyi proekt «Pidtrymka detsentralizatsii v Ukraini – DESPRO». – K.: TOV «Sofia». – 2012. – 120 s.
15. Karabin T.O. Spivvidnoshennia povnovazhen mistsevykh orhaniv vykonavchoi vlady ta orhaniv mistsevoho samovriaduvannya: teoretychni i praktychni pytannia: dys. ... kand. yuryd. nauk / 12.00.07 – Teoriia upravlinnia, administratyvne pravo i protses, finansove pravo. / T.O. Karabin. – Uzhhorod., 2007. – 202 s.

Буглак Ю. А. Исторический генезис разграничения полномочий между органами исполнительной власти и органам местного самоуправления Украины. – Статья.

В статье проанализированы исторические предпосылки разграничения полномочий между органами исполнительной власти и органами местного самоуправления в мире и в Украине. Определены и охарактеризованы основные этапы исторического генезиса разграничения полномочий между органами исполнительной власти и органами местного самоуправления Украины.

Ключевые слова: исторический генезис, полномочия, разграничение, органы исполнительной власти, местное самоуправление.

Buhlak Yu. O. The historical genesis of the division of powers between the executive authorities and local self-government in Ukraine. – Article.

The article analyzes the historical background of the division of powers between the executive

authorities and local governments in the world and in Ukraine. The main stages of the historical genesis of the division of powers between the executive authorities and local self-government in Ukraine are identified and characterized.

Keywords: *historical genesis, powers, authority, distinction, executive authorities, local self-government.*

Авторська довідка:

Буглак Юрій Олександрович - кандидат юридичних наук.

Стаття надійшла до редакції 01.12.2017 р.

Рецензент: д.і.н., професор В.П. Михайлюк.